

In het evangelie van Johannes bidt Jezus dat zijn leerlingen mogen standhouden in hun wereld en dat ze allen één zijn en blijven. In de Handelingen hebben we gehoord dat de leerlingen uiteindelijk toch een eenheid toonden en opnieuw begonnen. Dat was niet zo eenvoudig na het verraad van Judas, de verloochening van Jezus door Petrus en er slechts één leerling onder het kruis van Jezus stond. De anderen waren gevlucht.

En er was nog veel meer dat de leerlingen verdeelde. Van meet af aan speelde ook het feit dat Jezus vrijmoediger met vrouwen omging dan de meeste andere mannen van die tijd voor waar mochten en wilden houden. Standhouden in een vijandige wereld en dan ook nog eens saamhorigheid tonen: een niet geringe opgave.

Het Johannes evangelie is geschreven in de jaren negentig van de 1^e eeuw. De splitsing tussen joden van de synagoge en Messias-belijdende joden bracht groot verdriet in de parochie van Johannes. Hele families raakten er door verdeeld. Vandaag de dag een wederkerend verschijnsel in onze tijd en wereld. Eenheid was en is derhalve een heel belangrijk thema, toen en nu, een levend thema.

Volgens Johannes is het een van Jezus' grootste zorgen hoe zijn leerlingen achterblijven en verder gaan. Jezus vraagt zijn leerlingen dat zij één zullen blijven ondanks alle spanningen die er zijn. En dát in naam van God zoals Jezus die verkondigd heeft. Eén blijven in die Naam is niet alleen een geloofsbelijdenis, maar betekent ook gelovig leven: eerbied, respect, luisteren naar elkaar en aandacht voor de kleinen. Jezus bidt vurig om eenheid van zijn leerlingen. Hij vraagt ze in zijn Naam één te willen zijn onder alles wat de wereld hen kan aandoen: vervolging, onderdrukking, minachting en uitstoting.

Jezus wilde een innerlijke, geestelijke eenheid tussen ons, van hart tot hart. Zo kunnen we eenheid beleven met al onze medechristenen. Er zijn bepaalde geloofspunten die ons scheiden, maar door het gezamenlijke doopsel kunnen we één van hart zijn, leven uit de Geest die ons geschonken is.

Maar Jezus wil nog meer voor ons, hij wil een: 'werkelijke, concrete eenheid', dat wil zeggen: een eenheid die niet alleen geestelijk, maar ook fysiek is. Een eenheid die ook een concreet samen vieren van ons geloof insluit. Een eenheid die in daden tot een zichtbaar getuigenis voor de wereld kan worden. In dat verband noemen we het oecumenische vieren met diverse geloofsgemeenschappen, onze vele vrijwilligers, ons 100+ eeuwfeest, onze prachtige parochietuin, huiskamer en Maatjes voor De Bilt.

De grote vraag voor vandaag is : hoe krijgen we het bovenstaande als OLV in de concreetheid van onze lokale situatie in de hedendaagse wereld voor elkaar. En dat geldt dus heel specifiek voor ons als OLV. We weten namelijk dat de plek en context waar onze parochies zich bevinden veelal heel verschillend is. Van die aan de rand van megasteden tot aan de dunst bevolkte gebieden, van de stedelijke gebieden in vele Europese landen waar oude basilieken steeds kleinere en verouderende gemeenschappen herbergen, tot de plaatsen waar men onder een grote boom viert en waar het fluiten van de vogels zich mengt met de stemmen van zovele kinderen.

De drie jaar durende kerkvernieuwingsynode die Paus Franciscus in oktober 2021 lanceerde had tot nu weinig oog voor lokale geestelijken en leken. Het Vaticaan nam de kritiek daarop ter harte en nodigde recent 250 pastoors van over de hele wereld uit om in de buurt van Rome hierover met elkaar in gesprek te gaan. Centraal in de hele discussie staat de vraag hoe geestelijken en leken binnen de Katholieke Kerk, meer dan voorheen, samen verantwoordelijkheid kunnen dragen.

We zijn op zoek naar eenheid in verscheidenheid. Wij doen dat hier in de OLV al vele jaren. Wij doen dat van onderaf, een soort basispastoraat en daar voelen we ons goed bij. En daarmee zijn we een voorloper in onze omgeving. En dat is niet altijd gemakkelijk, gelukkig hadden en hebben we sterke voorgangers. Maar door het ingezette kerkvernieuwingsproces komen er nieuwe instrumenten tot ons. Paus Franciscus introduceert wereldwijd voor alle parochies een hem zeer vertrouwde werkwijze van werken, luisteren en bidden. Een onlosmakelijk instrument in de Ignatiaanse Spiritualiteit, Onderscheiding genaamd. Deze werkvorm heeft een cruciale rol gespeeld bij de oprichting van de Jezuïetenorde in 1534. Een vertrouwd recept dus.

De bedoeling is in gespreksgroepen het concept van “met elkaar spreken in de geest” volgen waarbij methodisch naar elkaar geluisterd wordt, er stiltes vallen en ruim tijd is ingeruimd voor gebed. Precies zoals vorig jaar oktober in Rome gebeurde. De Paus wil dat proces verder naar de basis brengen. Naar onze parochies en locaties, naar lokale geestelijken, religieuzen en leken. In navolging van het 2^e Vaticaans concilie: van met de rug naar mensen staan, naar mensen aankijken en nu tussen de mensen staan. Uiteindelijk zullen we dan merken dat er eenheid kan zijn terwijl er wel degelijk onderlinge verschillen bestaan. Dat

mag en is juist heel goed. Als je het er maar samen over eens bent dat dit ok is omdat we erop vertrouwen dat de Geest ons leidt.

Juist in een wereld vol spanningen kan dat heilzaam zijn. Je gunt de ander de ruimte om er uiteindelijk samen uit te komen. Het gaat erom uit te vinden waartoe de Geest ons leidt. In de mate dat de Heer ons deze gave schenkt, zal er ook een 'nieuw Pinksteren' beleefd kunnen worden. Toegewijd aan Uw waarheid.

Wellicht moeten we samen een beetje oefenen hoe dit te doen maar dat gaat ons wel lukken. Gaat je mee op reis, onderweg als missionarissen van synodaliteit?

Amen